

Φασουλῆς ὁ φουκαρᾶς
κι' εὐζωνος παλληκαρᾶς.

- Φ. — Βρὲ ἀφησέ με, ἀδελφέ, τὸν πόντιο μου νὰ βάνω.
 Εὐ. — Σικτίρ...
 Φ. — Βρὲ ἄσε μὲ γὰρ φορὰ καὶ δὲν τὸ ξανακάνω.
 Εὐ. — Ρὲ διαλύσου αὐθουρεί...
 Φ. — Βρὲ κάνε μου τὴ χάρι.
 Εὐ. — Σικτίρ...
 Φ. — Βρὲ τί παθαίνομε μὲ τὸν Μπαϊρακτάρη!

'Στὸν Θεωδωράκη τὸν σεβνταλῆ
καλὸ ταξεῖδι κι' ὦρα καλή.

'Στὸν οὐρανὸ ἀστράφτει πανσέληνο φεγγάρι
καὶ παίζει κάθε κῆμα εἰς τὴν ἀκρογιαλιά
καὶ σύ, κύρ Θεωδωράκη, μᾶς φεύγεις μὲ καμάρι,
μὲ χίλια κατευόδια, μὲ χίλια δὴρὸ φιλιὰ.
Μᾶς φεύγεις, Θεωδωράκη, μᾶς φεύγεις, σεβνταλῆ...
λοιπὸν καλὸ ταξεῖδι καὶ ὦρα σου καλή.

Κι' οἱ Εὐρωπαῖοι τώρα θὰ 'δοῦν ἀπὸ κοντὰ
τὸν ἀνθρώπον ἐκεῖνον τῆς χλιαρῆς σουμάδας,
ποῦ ἤθελε ν' ἀστράφτει καὶ ὄλο νὰ βροντᾷ
κι' ἐφλόγιζε μὲ λόγους τοὺς πτερωτοὺς Ἀρχάδας.
Ποῦ ἔκαμε τὸν κόσμον ἐκτὸς τοῦ ἑαυτοῦ του
καὶ τὴν ἰσορροπίαν ἐχάλασε τοῦ νοῦ του.

'Ὡς Μακεδὼν ἀρχαῖος μὲ θώρακα ἀπλίσου,
μὲ τὰ παρὰσημά σου καὶ τοὺς σταυροὺς στολίσου,
τὸ λυγιστό σου μπόι 'στοὺς Εὐρωπαῖους δεῖξε
καὶ τὰ γερά σου δόντια 'στοὺς διπλωμάτας τρέξε
καὶ μούντζωσέ τους ὄλους, ποῦ σοῦκοσαν τὴ φόρα
καὶ σ' ἔκαμαν νὰ τρέχης γιὰ συμπαθείας τώρα.

Χίλια φιλιὰ 'στὸ 'στόμα, κύρ Θεωδωράκη, δέξαι
κι' εὐχὰς καὶ προσφωνήσεις ἀπὸ τοὺς πατριώτας
κι' ἐπὶ πτερῶν ἀνέμου εἰς τὴν Εὐρώπην τρέξε,
γιὰ νὰ μὴ βλέπης γύρω ἀγρίους συνωμώτας.
Γιὰ νὰ μὴ βλέπης στόκους καὶ ξίφη κοπτερά
καὶ φάσκελα τοῦ Ράλλη καὶ ἄλλα τρομερά.

Λησμόνησε τῆς δόξαις, τῆς δάφναις καὶ τῆ λίμα,
λησμόνησε κι' ἐκεῖνη τὴν περσινὴ χρονιά...
σοὶ τραγουδοῦν οἱ γλάροι, σοὺ τραγουδοῦν τὸ κύμα,
φουσκώνει τὸ ἕρι λευκότερα πανιά.
Μᾶς φεύγεις, πολεμάρχε, μᾶς φεύγεις, σεβνταλῆ...
λοιπὸν καλὸ ταξεῖδι καὶ ὦρα σου καλή.

Μὴν εἶδες τὴ Θεωδώρα, τοῦ τρούμας ἢ Τουρκιά;
μὲς 'στὴ βαρκούλα μπαίνει καὶ ποῦ 'στὴ Φραγκιά.
Τὸν ἀποχωρισμὸ τῆς κι' ὁ Φασουλῆς θρηνεῖ
κι' αὐτὴ λίγὸ μαντύλι ἀπὸ μακρὰ κινεῖ.
Δὲν κλαίω τὴ βαρκούλα, δὲν κλαίω τὰ πανιά,
τὴ Θεωδωρούλα κλαίω, ποῦ φεύγει μὲ ἀπογιά.

